

Kristelig Forening, Mads Lind, og sagde: „Det er galt med denne Otto Møller, han tvinger Drengene til at staa i Forhold til Pigerne og staa selv i Forhold til Drengene; det er Svineri.“ Saa blev der efter mange Omstændigheder nedsat en Kommission. Der staa saa, at Valborg derefter blev tagen i Forhør af Politiasistent Steffensen, der er Medlem af Bestyrelsen, og saa saa det nærmest ud til, at det hele var Pjank, og derefter sluttede man foreløbigt denne Sag. Saa liden Vægt lægger man paa Drenges eller Pigers Udsagn, at man paa Forhaand mistvivler om dem.

Det minder mig om den Stilling, man har indtaget overfor de Udsagn, der fremkom fra 5 Piger om en Fuldmægtig her i København, der har været uterlig overfor de Piger, han skulde transportere. Han bliver ikke nævnt ved Navn, der staa Fuldmægtig X, hans Fortid er ikke undersøgt, og hele hans Forhold er ikke draget frem. Maa jeg spørge den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup), om der ikke havde været god Anledning til at undersøge, om ikke denne Person var ret misliebig paa dette Omraade. Her er 5 Piger, de 2 paa Gundslev Børnehjem, de 3 paa „Hebron“, som ere blevne transporterede af ham, og alle erklære de, at han har været mere eller mindre uterlig overfor dem under Transporten. Men hans Navn nævnes ikke, og der staa blot i Forhørene, at Overensstemmelse kan ikke opnaas i deres Forklaringer. Jeg ikke alene henstiller, men jeg stiller det Krav, at der optages en indgaaende Undersøgelse af disse Forhold.

Jeg kommer saa til den Sag, som har givet Anledning til saa stærke Angreb paa mig, mit Parti og min Presse, og da Felttoget meget naturligt særlig føres mod mig, bliver jeg tvungen til at komme ind paa Enkeltheder i denne Sag. Jeg er tvungen til det, saa meget mere, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet kun holdt sig til de Udsagn i Forhørene, som vare eller skulde være kompromitterende for den, der havde rejst denne Sag. Jeg vil allerførst gøre nogle almindelige Bemærkninger om de Afhøringer, der have fundet Sted baade i denne Sag og i Flakkebjergsagen.

Jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig en hel Del med disse Spørgsmaal, ikke alene med Forholdene paa Børnehjemmene og Opdragelsesanstalterne, men ogsaa med Børn, der ere blevne daarligt behandlede i private Hjem. Jeg har i den

By, hvor jeg har hjemme, haft Lejlighed til at drage Forholdene i omtrent 100 Hjem frem for Dagens Lys, jeg har haft Lejlighed til at følge et Par Hundrede Børns Skæbne ud i Livet, jeg har haft Lejlighed til at tale med Fædre, Mødre, Stiffædre og Stifmødre, jeg har haft Lejlighed til at tale med Plejemødre, men jeg har endnu aldrig talt med en Dreng eller Pige, der blev mishandlet i sit Hjem, der har sagt Sandheden til mig, de turde ikke. Og naar det endelig lykkedes at faa dem hjem til mig, erklærede de altid, at de Straffe, de havde faaet, vare velfortjente, og de holdt sig altid tilbage. Værgeraadene ville kunne meddele om de samme Erfaringer. Hvis man slaar Værgeraadsprotokollerne op, vil man erfare, at det er næsten umuligt at faa Sandheden ud af Børnene om den Behandling, der er bleven dem til Del. Derfor de ikke omtale, og det er jo ikke saa unaturligt, da de vedblive at være under vedkommende Hjemms Forsorg og nu altsaa i dette Tilfælde vare paa „Hebron“ under Fru Bransholms Forsorg. Derfor er det paa Forhaand givet, at naar den højtærede Justitsminister læser Forhørene i Flakkebjergsagen, kan han let trække en Mængde Drengene frem, som erklære, at de ikke have noget at klage over, og at Straffene have været velfortjente. Jeg tror, det var ikke mindre end 25 Drengene, som den højtærede Justitsminister i Fjor nævnedes, og som have forklaret under Forhørene, at den Straf, de havde faaet, var velfortjent, og at de ikke havde noget at klage over. Det samme sker paa „Hebron“, dog ikke i saa vid Udstrækning. Jeg gør opmærksom paa dette, fordi det er nødvendigt for at kunne forestaa, hvorledes Forhørene kunne fremvise de Resultater, som de mange Gange gøre. Jeg skal blot nævne et bestemt Eksempel.

Man vil erindre, at for godt et Aar siden var der en Dreng i Aarhus ved Navn Thomas Pedersen, som løb fra Hjemmet og var borte i omtrent 14 Dage. Man troede, at han var druknet eller ramt af en anden Ulykke, men saa fandt man ham inde i et Skur, hvor han havde ligget i 12 Dage. Der var gaaet Koldbrand i hans Fødder, han blev bragt paa Sygehuset, og begge Fødder bleve amputerede paa ham. Han var løbet fra Hjemmet gentagne Gange, fordi han var bleven straffet af Moderen, riset for ikke at have kunnet holde sit Vand, og sidste Gang var han bleven truet med, at han skulde spise en levende Mus. Denne Dreng laa paa Kommunehospitalet